

NARODNIKIT N. K. MIHAILOVSKISTA

N. K. Mihailovskin kuoleman kymmenvuotispäivä (kuoli tammikuun 28 p:nä 1904) merkittiin liberaalisen porvariston ja narodnikkien (s.o. porvarillisten demokraattien) sanomalehdissä ilmestyneillä lukuisilla ylistyskirjoituksilla. Ei ole ihme, että liberaalit ja porvarilliset demokraatit ylistävät N. K. Mihailovskia, mutta ei voida olla esittämättä vastalauseita sitä totuuden huutavaa vääristelyä ja proletariaatin luokkatietoisuuden turmelemista vastaan, kun yritetään esittää Mihailovski sosialistiksi ja todistella, että hänen porvarillinen filosofiansa ja yhteiskuntatieteensä sopivat yhteen marxilaisuuden kanssa.

Mihailovski oli parhaimpia Venäjän porvarillisten demokraattien edustajia ja heidän mielipiteidensä ilmentäjiä viime vuosisadan viimeisellä kolmanneksella. Talonpoikaisjoukot, jotka ovat Venäjällä porvarillis-demokraattisten aatteiden ainoita todellisia ja lukuisia kannattajia (lukuunottamatta kaupunkien pikkuporvaristoa), nukkuivat silloin vielä sikeää unta. Parhaat talonpoikaiston keskuudesta lähteneet miehet ja ne, jotka tunsivat syvää myötätuntoa talonpoikaistoa kohtaan sen raskaan aseman vuoksi, niin sanotut raznotshinetsit — pääasiassa opiskeleva nuoriso, opettajat ja muut sivistyneistön edustajat — yrittivät valistaa ja herättää nukkuvia talonpoikaisjoukkoja.

Mihailovskin suurena historiallisena ansiona Venäjän vapauttamista ajavassa porvarillis-demokraattisessa liikkeessä oli se, että hän tunsii lämmintä myötätuntoa talonpoikia kohtaan näiden sorronalaisen aseman vuoksi, taisteli tarmokkaasti kaikkia ja kaikenlaisia maaorjuudellisen sorron ilmauksia vastaan, vaati legaalisessa, julkisessa lehdistössä — vaikkapa vihjauksin — suhtautumaan myötämieli-

sesti ja kunnioittavasti „maanalaisuuteen”, missä toimivat johdonmukaisimmat ja päättäväisimmät demokraatit, razno-tshinetsit, ja jopa itsekin auttoi suoranaisesti tuota maanalaista toimintaa. Meidän aikanamme, jolloin eivät vain liberaalit, vaan myös likvidaattorit, niin narodnikkilaiset („Russkoje Bogatstvo”) kuin marxilaisetkin likvidaattorit, suhtautuvat maanalaiseen toimintaan hävyttömästi ja usein luopiomaisesti, ei voida olla sanomatta hyvää sanaa tuosta Mihailovskin ansiosta.

Mutta vaikka Mihailovski olikin vapauden ja sorrettujen talonpoikaisjoukkojen kiiwas puoltaja, hänelle olivat ominaisia kaikki porvarillis-demokraattisen liikkeen heikkoudet. Hänestä tuntui, että kaiken maan luovuttaminen talonpojille — varsinkin ilman lunastusmaksua — on jotain „sosialistista”; siksi hän piti itseään „sosialistina”. Tämä on tietenkin hyvin suuri virhe, jonka on täydellisesti paljastanut niin Marx kuin *kaikkien* sivistysmaiden kokemuskin, maiden, joissa maaorjuuden ja absolutismin täydelliseen romahtamiseen saakka porvarilliset demokraatit *aina* kuvittelivat olevansa „sosialisteja”. Kaiken maan luovuttaminen talonpojille, varsinkin mainituilla ehdoilla, on sangen hyödyllinen toimenpide maaorjuuttajatilanherrojen valtiuden aikana, mutta tuo toimenpide on porvarillis-demokraattinen. Nykyään jokainen järkevä sosialisti tietää sen. Koko maailman kokemus on todistanut, että mitä enemmän (ja mitä halvemmalla) talonpojat ovat saaneet maata maaorjuuttajaherroilta, mitä enemmän on ollut „maata ja vapautta”, sitä *nopeammin* on tapahtunut kapitalismin kehitys, sitä *pikemmin* on paljastunut talonpojan *porvarillinen* luonne. Kun hra N. Rakitnikov („Vernaja Myslin” 3. numerossa) ei ole tähän mennessä käsittänyt, ettei se tuki, jota proletariaatti antaa *porvarillis-demokraattiselle* talonpoikaistolle maaorjuuttajia vastaan, ole lainkaan „sosialismia”, niin ei voida muuta kuin hymyillä moiselle naiiviudelle. On ikävää kumota virheitä, jotka kaikki tietoiset työläiset ovat kauan sitten kumonneet.

Ei yksin taloudellisella alalla, vaan myös filosofiassa ja yhteiskuntatieteessä Mihailovskin katsomukset olivat *porvarillis-demokraattisia* katsomuksia, jotka oli verhottu *näennäisen* „sosialistisella” fraseologialla. Sellainen oli hänen „edistyskaavansa”, hänen teoriansa „taistelusta

individuaalisuuden puolesta” y.m. Filosofiassa Mihailovski otti *taka-askelleen* verrattuna Tshernyshevskiin, Venäjän suureen utopistisen sosialismin edustajaan. Tshernyshevski oli materialisti ja ivaili elämänsä loppuun saakka (s.o. XIX vuosisadan 80-luvulle asti) niitä myönnytyksiä, joita muotiin tulleet „positivistit” (Kantin ja Machin kannattajat y.m.s.) tekivät idealismille ja mystiikalle. Mihailovski taas laahusti juuri noiden positivistien perässä. Ja nuo taantumukselliset filosofiset katsomukset ovat yhä vieläkin vallitsevina Mihailovskin oppilaiden, vieläpä „vasemmistolaisimpienkin” narodnikkien (hra Tshernovin kaltaisten) keskuudessa.

Että Mihailovskin ja narodnikkien „socialismi” on vain porvarillis-demokraattista fraseologiaa, sen on todistanut lopullisesti kokemus, joka saatiin kaikkien luokkien esiintymisestä ja niiden joukkotaistelusta vuosina 1905—1907. Talonpoikaisedustajien enemmistö asettui sekä I että II Duumassa „trudovikkien” ja „kansansosialistien” *eikä* vasemmistonarodnikkien puolelle. Tämä on tosiasia, jota ei saa unohtaa eikä väaristellä. Ja marxilaisten jälkeen on itse vasemmistonarodnikkienkin täytynyt esim. herrojen Vihlajevin, Tshernovin y.m. kautta tunnustaa kansansosialistisen työpuolueen porvarillisuus!!

Pyytäkööt jotkut vasemmistonarodnikeille myötämieliset työläiset opettajiltaan *kaikki* ne vasemmistonarodnikkien teokset, jotka on kirjoitettu „kansansosialistista työpuoluetta” *vastaan* vuosina 1906—1907.

Talonpoikien joukkoluontoiset esiintymiset noina vuosina todistivat lopullisesti, että talonpoikaiston asennoituminen on nimenomaan *porvarillis-demokraattista*. Vasemmistonarodnikkilaisuus on parhaassa tapauksessa vain vähäisenä talonpoikais- (s.o. porvarillisen) demokratian siipenä Venäjällä. Työläiset ovat tukeneet ja tulevat edelleenkin tukemaan talonpoikia (maaorjuuttajia vastaan), mutta noiden luokkien sekoittaminen toisiinsa, porvarillisten kansanjoukkojen ja sosialistisen proletariaatin sekoittaminen toisiinsa on taantumuksellista seikkailupolitiikkaa. Sitä vastaan tulevat kaikki valveutuneet työläiset taistelemaan päättäväisesti, varsinkin nyt, kun vuosien 1905—1907 joukkotaistelun suuri kokemus on täydellisesti vahvistanut todeksi luokkien välisen rajankäynnin ja kun tuo rajankäynti ilmenee maaseudullamme joka päivä yhä selvemmin.

Mihailovski oli sangen kauan, toistakymmentä vuotta, „Russkoje Bogatstvon” kirjailijaryhmän johtajana ja sieluna. Entä mitä tästä ryhmästä tuli suurvuosina 1905—1907?

Siitä ovat lähtöisin ensimmäiset likvidaattorit demokraattien keskuudessa!

Pyytäkööt jotkut vasemmistonarodnikeille myötämieliset työläiset opettajiltaan „Russkoje Bogatstvon” elokuun vihkon vuodelta 1906 ja vasemmistonarodnikkien kaikki ne kirjoitukset, joissa tuota ryhmää on sanottu „sosialikadetteiksi” y.m.s.!

Mihailovskin ryhmästä ovat lähtöisin ensimmäiset likvidaattorit, jotka vuoden 1906 syksyllä julistivat olevansa „julkisen puolueen” kannalla, kieltäytyivät „maalalaisuudesta” ja sen tunnuksista — 2—3 vuotta aikaisemmin kuin meidän marxilaiset likvidaattorimme. Entä mitä on tullut herrojen Mjakotinien, Peshehonovien ja muiden Mihailovskin aateveljien „julkisesta puolueesta”? Siitä on saanut alkunsa se, ettei ole kerrassaan mitään puoluetta ja narodnikkilaisuuden „julkinen” opportunistiryhmä on täydellisesti irtautunut joukoista.

Herrojen Peshehonovien, Mjakotinien ja kumpp. surkeasta ja halpamaisesta opportunistista ei saa langettaa koko vastuuta Mihailovskille, joka ei koskaan luopunut maanalaisesta toiminnasta (tahi oikeamminkin: joka kuoli vähän ennen kuin hänen ryhmänsä siirtyi likvidaattoruuteen). Mutta eikö olekin kuvaavaa, että Mihailovskille omistetussa „Vernaja Myslin” 3. numerossa näemme jälleen „vasemmisto”-narodnikkien ja „Russkoje Bogatstvon” „sosialikadettien” välisen mädän blokin (liiton)? Ja kun palautamme mieleen, mitä Mihailovski kirjoitti Lavroville suhteestaan vallankumouksellisiin, niin eikö ole myönnettävä, että „sosialikadetit” ovat yleensä hänen uskollisia seuraajiaan?

Me kunnioitamme Mihailovskin muistoa siksi, että hän taisteli vilpittömästi ja kyvykkäästi maaorjuutta, „virka-valtaa” (suokaa anteeksi epätarkka sanonta) y.m. vastaan, kunnioitti maanalaista puoluetta ja auttoi sitä, emmekä siksi, että hänen katsomuksensa olivat porvarillis-demokraattisia, että hän horjahteli liberalismiin ja että on olemassa „Russkoje Bogatstvon” „sosialikadettien” ryhmä, joka oli hänen ryhmänsä.

Venäjän porvarilliset kansanjoukot, s.o. ennen kaikkea talonpoikaisto, eivät horju liberaalisten porvari- ja proletariaatin välillä sattumanvaraisesti, vaan luokka-asemansa takia. Työläisten tehtävänä on vapauttaa talonpoikaisto liberaalien vaikutuksesta taistelemalla säälimättä „narodnikkilaisia” oppeja vastaan.

„Putj Praody” № 19,
helmikuun 22 pnä 1914
Allekirjoitus: V. I l j i n

Julkaistaan „Putj Praody” lehden
tekstin mukaan
